

Anmeldelse af koncert med Henning Munk & Plumperne.

Jazzklubbens 26. sæson blev her i december afsluttet med manér. En god julefrokost med tilhørende drikkevarer (også til silden), god stemning ved bordene i salen og ikke mindst et meget veloplagt orkester, som foruden jazzrepertoiret også undervejs spillede det kendte Disney-julenummer "From All of Us to All of You" fra 1958 og det lige så kendte "White Christmas" fra 1942 sunget i sin tid af Bing Crosby. Begge blev her sunget på bedste vis af Finn Poulsen, der samtidig leverede fine guitarsoli hertil.

Selvom musikerne inden "White Christmas" drøftede både toneart og arrangement og på trods af, at orkesterlederen og sopransaxofonisten Henning Munk Plum nærmest lød som om nummeret var helt nyt for dem alle, så gik man bare i gang, og vi kunne så glæde os over en flot jazz-udgave af det traditionelle julenummer. Så helt ukendt var det nok ikke.

Plumperne bestod i øvrigt også af de tre garvede jazzmusikere: Morten Hertz på trombone, Marc Davis på kontrabas og Bjørn Otto Hansen ved trommesættet.

Første nummer i koncerten var "Promenade aux Champs Élysées" komponeret af Sidney Bechet i 1951, et kendingsnummer for sopransaxofon efterfulgt af King Oliver- kompositionen "Snake Rag" fra 1923, hvor den kollektive improvisation fik fuld gas og "A Kiss to Build a Dream On" – et Armstrong-nummer fra 1951, som her blev som sunget af Finn.

Så fulgte "West End Blues", hvor trompeten normalt er i centrum både i introen og i den lange krævende solo, men her var trompeten erstattet af Hennings suveræne sopransaxofon, der klarede opgaverne forbilledligt.

"Blame It On The Blues" fra 1914 gav her mulighed for soli fra både saxofon og trombone, men også fra guitar og trommer. Det blev afløst af "Hulla Bulla", som det vist nok hedder med "en lidt underlig rytme" som Henning oplyste. Det blev alligevel et helstøbt og flot nummer.

Så fulgte "Ory's Creole Trombone", komponeret af trombonisten Kid Ory i 1922. Her spillet suverænt af Morten. Med kapelmesterens korte kommentar: "Det gjorde han da godt", hvilket man kun kan være helt enig i. Mortens udgave med habilt trombonespil levede helt op til originaludgaven.

Da Henning annoncerede, at næste nummer var "Perdido Street Stomp" blev vi publikummer spurgt om, vi ville høre det. Vi reagerede ikke tilstrækkeligt, men så råbte han ud i salen og fik det positive svar, han forventede. Hvor efter vi fik en gyngende, swingende udgave med flot spil af de to blæsere, guitarspil, mundharpe indslag, og ikke mindst en lang fabulerende bassolo suppleret med trommespil, så der nærmest opstod chase mellem de to instrumenter. Så det var godt, at vi sagde ja til at høre dette traditionelle nummer i denne sprudlende udgave.

Efter den første pause fik vi "Rose de Picardie", hvor jeg vil fremhæve soli af sopransaxen, trombonen og endnu engang fra guitaren

Senere fik vi "Si Tu Vois Ma Mere" et nummer som Henning havde hjulpet Sidney Bechet med at skrive i 1952. (Hovsa, der var vist noget, der ikke passede. Men det var der også i flere andre sammenhænge, hvor musikerne på forunderlig vis efter Hennings oplysninger skulle have komponeret melodier endog før de var født. Men Henning Munk er jo en munter underholder!)

"C'est Magnifique" blev også sunget af Finn, supplerede med fint spil på sin mundharmonika. Hertil flotte soli fra de to blæsere. "Muskrat Ramble" blev komponeret af Kid Ory i 1926, og den er stadig en af klassikerne i den traditionelle jazz. Her fik den i en flot, flot udgave – hurtig og elegant, med soli fra alle instrumenter, herunder en letflydende og elegant bassolo fra Marc. Altså en super udgave af det gamle nummer.

Så fulgte "Sweet Georgia Brown", hvor Henning endnu engang skulle have svar på spørgsmålet: "Vil I høre den?" "Jeg kan høre, I er svært glade for os". Og så fik vi den i en fint arrangeret udgave med virtuos sopransaxofon og soli fra guitar, bas og trommer, hvilket tilsammen resulterede i en super udgave.

Tredje sæt blev indledt med "At a Georgia Camp Meeting" – også spillet efter bogen. Herefter fulgte det spændende nummer "Why don't You go to New Orleans", fint sunget af Morten. Et suverænt rytmisk nummer, man ikke kunne sidde stille til.

Finn sang derefter "What a wonderful World" i en langsom, lyrisk udgave med en tilsvarende lyrisk saxofonsolo.

Aftenen sluttede med det gamle Papa Bue slagnummer "Nyboders Pris". Her viste musikerne den enorme spilleglæde, som de alle har i behold på trods af, at de sikkert har spillet nummeret utallige gange.

Finn Amorsen takkede orkestret for en god koncert og annoncerede det nye års første koncert, og efter applaus fra salen fik vi ekstranummeret "La Vie en Rose" kendt fra Edith Piaf fra 1945. Her med endnu en fin lyrisk saxofonsolo i langsomt tempo.

Så endnu en spændende koncert spillet af en kvintet, hvis energi og åbenlyse spilleglæde nåede helt ned til os publikummer på bageste række i salen. Samtidig fik vi genopfrisket mange traditionelle numre i sprudlende udgaver og med den særlige klang, som en kvintet med kun sopransaxofon og trombone i blæsergruppen kan give de enkelte numre.

Tak for det og glædelig jul.